

Helen Fielding

BRIDŽITA
DŽOUNS

Kūdikiš

Alma littera

ĮVADAS

Brangusis Bili,

nujaučiu, kad vis tiek apie visus šiuos dalykus sužinosi, tad pamaniau, kad bus geriau, jei viską, kaip ten buvo nuo pat pradžių, sužinosi iš savo motinos.

Tai mano dienoraščio ištraukos ir šiaip keletas nuobirų iš anų sumaišties laikų.

Labai prašau nepasibaisėti. Viliuosi, jog kai skaitysi visa tai, jau būsi pakankamai suaugęs ir suprasi, kad tokiais dalykais užsiiminėja net tavo tėvai, be to, juk visad žinojai, kad aš ne visad buvau gero elgesio pavyzdys.

Supranti, pasirodė, kad yra didžiulis skirtumas ne tik tarp to, kokiais žmonės norėtų save laikyti, ir to, kokie jie yra iš tikrųjų, bet ir tarp to, kaip jie įsivaizduoja susiklostysiant savo gyvenimą, ir to, kaip tas gyvenimas pagaliau susiklosto.

Tačiau jei žmogus nepameta galvos ir nepuola į nevirtį, dažniausiai viskas baigiasi gerai – taip atsitiko ir man, nes tu esi geriausia, kas man gyvenime galėjo atsitikti.

Na, žodžiu, atsiprašau dėl viso šito ir panašiai.

Myliu tave, mama

(Bridžita)

PIRMAS SKYRIUS

DAUGIAPRASMIS LEMTIES ŽENKLAS

BIRŽELIO 24 D., ŠEŠTADIENIS

Vidudienis. Londonas, mano butas. O Dieve. Dieve Dieve. Neapsakomai vėluoju, kamuoja pagirios ir viskas taip siaubinga, kad... o, kaip gerai! Telefonas!

– Labas, meilute, žinai ką? – mama. – Mes ką tik buvom pas Meivisę Enderberi, kuri surengė priešpiečius su karaoke, ir žinai ką? Džiulė Enderberi ką tik...

Beveik išgirdau, kaip sucypė stabdžiai, tarsi mama paskutinę akimirką būtų neištarusi žodžio „stora“, kreipdamasi į liguistai nutukusią ponią.

– Džiulė Enderberi ką tik ką? – sumurmėjau karštligiškai kimšdama į burną ožkų sūrio likučius ir pusę baltymų batonėlio, kad palengvinčiau pagirias, ir stengdamasi iš krūvos drabužių, bet kaip sumestų ant lovos, išsitraukti ką nors bent apytikriai tinkamo krikštynoms.

– Nieko, meilute! – sučiulbo ji.

– Ką ką tik padarė Džiulė Enderberi? – nusiriaugėjau. – Dar labiau pasididino savo milžiniškus papus? Įsigijo lankstų jauną meilužį brazilą?

– Ai ne, nieko, meilute, nieko. Ji ką tik susilaukė trečio vaiko, bet ką aš tau iš tikrųjų norėjau pasakyti...

Hrrr! Kodėl mama amžinai taip elgiasi? Jau ir taip *pakan-kamai* baisu strimgalviais artėti prie galutinio termino susilaukti vaikų, o kai dar tau nuolat apie tai...

– Kodėl tu mėgini nuslėpti faktą, kad Džiulė Enderberi

susilaukė trečio vaiko? – sušvokščiau, kaip pakliuvo baksnodama į televizoriaus nuotolinio valdymo pultelį, bet pavyko išgauti tik reklamą: anoreksiška paauglė manekenė ir kūdikis žaidžia su tualetinio popieriaus rite.

– Visiškai ne, meilute, – nerūpestingai atsakė mama. – Be to, tik pažiūrėk į Andželina Džoli. Ji įsivaikino tą kinietuką...

– Mama, turėtum žinoti, kad Medoksas kilęs iš Kambodžos, – šaltai patikslinau. Garbės žodis, kai ji pradeda kalbėti apie garsenybes, galėtum pamanyti, kad ką tik pas Mevisę Enderberi iš širdies pasiplepėjo su Andželina Džoli, irgi atėjusia į priešpiečius su karaoke.

– Ką aš norėjau pasakyti, tai va, Andželina įsivaikino tą kūdikį, o paskui gavo ir Bredą, ir dar daugiau vaikų.

– Mama, aš tikrai nemanau, kad Andželina kaip tik dėl to „gavo“ Bredą Pitą. Kūdikis nėra vienintelis svarbus dalykas moters gyvenime, – atsakiau vargiai stengdamasi užsitempti absurdišką plevenančią persikų spalvos suknelę, kurią paskutinį kartą buvau apsivilkusi per Magdos vestuves.

– Labai teisingai mąstai, meilute. Yra žmonių, kurie puikiausiai gyvena ir be vaikų! Štai kad ir Vinas ir Ešlė Grinai! Jie trisdešimt keturis kartus plaukė Nilu. Nors, aišku, jie susituo-
kė, taigi...

– Tiesą pasakius, mama, šiuo metu nors kartą gyvenime aš esu visiškai patenkinta. Man gerai sekasi, aš turiu naują automobilį su navigacine sistema ir galiu laisvai... – prapliupau, tik staiga dirstelėjusi pro langą pamačiau keistą reginį – grupelę nėščių moterų, kurios ėjo gatve, apsikabinusios pilvus.

– Hmmm. Na, tiek to, meilute. Tiesa, ir dar žinai ką?

– Ką?

Paskui pirmąją nėščiųjų grupelę dabar ėjo dar trys moterys. Reginys ėmė darytis keistas.

– Ji atsiuntė sutikimą! Karalienė! Kovo dvidešimt trečią atvyks pas mus karališkojo vizito švęsti tūkstančio penkišimtųjų Etelredo akmenų metinių.

– Ko? Kieno? Kokio Etelredo?

Šaligatviu po mano langais jau ėjo nemenkas nėščiujų būrelis.

– Na, tu žinai? Tas akmuo prie ugniagesių kolonėlės, kur surakino ne vietoje pastatytą Meivisės automobilį. Jis iš anglosaksų laikų, – tarsi automatas čiulbėjo mama. – Bet palauk, ar tu dabar neturėtum būti krikštynose? Eleinė man sakė, kad Mar...

– Mama. Čia darosi kažkokie nesuprantami dalykai, – niūriai ištariau. – *Jaureikiabėgti*, viso.

Hrrr! Kodėl visi tik ir stengiasi, kad aš pasijusčiau kvailė, nes neturiu vaikų? Suprantat, juk beveik visiems kyla dėl to įvairiausių abejonių, net mano mamai. Ji nuolat kartoja: „Kartais, meilute, aš išvis gailiuosi, kad TURIU vaikų.“ Be to, moderniam pasaulyje ne taip jau lengva tai susiorganizuoti, nes vyrai vis labiau tampa neišsivysčiusių pirmųjų gyvūnų rūšimi, o jau ko tikrai nesinorėtų, tai... Aaaa! Skambina į duris.

12.30 val. popiet. Pagaliau atėjo Šezė. Įleidau ją į laiptinę, pati persigandusi moviau prie lango, o ji atkaukšėjo per visą kambarį prie šaldytuvo; vilkėjo krikštynoms visiškai netinkama juoda maža suknele ir buvo apsiavusi *Jimmy Choo* batus.

– Bridže, po velniais, JUDINKIS. Mes jau ir taip žiauriai vėluojam! Ko ten slepiesi po palange ir kodėl vilki fėjos suknele?

– Tai lemties ženklas, – ėmiau paistyti aš. – Dievas mane baudžia už tai, kad esu savanaudė karjeristė ir naudodama priemones nuo nėštumo trukdau išsipildyti gamtos siekiams.

– Ką tu čia kliedi? – nerūpestingai paklausė ji, atsidarydama šaldytuvą. – Vyno turi?

– Ar nematei? Pilna gatvė nėščių moterų. Tai daugiaprasmis lemties ženklas. Netrukus iš dangaus pradės kristi negyvos karvės, kumelės ves aštuonkojus kumeliukus ir...

Šezė atsainiai priėjo prie lango ir pasilenkusi pažvelgė lauk; siaura suknelė dailiai aptempė jos stangrų užpakalį.

– Nieko ten nėra, tik kažkoks beveik seksualus vaikis su barzda. Nors ne, gal ir ne seksualus. Bent jau nelabai. Gal net ir be barzdos.

Puoliau prie lango ir sutrikusi įsistebeilijau į tuščią gatvę.

– Jos dingo. Visos dingo. Kur?

– Gerai, tik ramiai, dabar labai ramiai, ramiai, – prakalbo Šezė nelyginant policininkas Amerikoje, įkalbinėjantis jau aštuntą iš eilės ginklu mosuojantį pamišėlį per dieną. Aš pažvelgiau į ją ir sumirksėjau kaip automobilio žibintų apšviestas kiškis, paskui puoliau pro duris ir nulėkiau žemyn laiptais; bėgdama girdėjau, kaip man iš paskos kaukši jos pakulnės.

Aha, pamaniau, išlėkusi laukan. Priešais mane į tą pačią pusę skubomisėjo DAR DVI nėsčios moterys.

– Kas jūs? – narsiai paklausiau, pastojusi joms kelią. – Kokia jūsų prasmė? Kur veda jūsų kelias?

Moterys parodė iškabą prie uždarytos veganiško maisto kavinės. Ten buvo parašyta „Nėsčiųjų jogos užsiėmimai“.

Išgirdau, kaip man už nugaros suprunkštė Šezė.

– A, aišku, labai gerai, puiku, – pasakiau moterims. – Linkiu jums kuo geriausios kloties, gero vakaro.

– Bridže, – tarė man Šezė, – tu visiškai beprotė.

Ir mes abi vos nenugriuvom ant mano slenksčio nuo šiek tiek isteriško juoko.

1.04 val. popiet. Mano automobilis. Londonas.

– Viskas gerai, puikiausiai spėsime, – pasakė Šezė.

Jau prieš keturias minutes turėjome būti atvykusios į Čislevud Hausą, kad spėtume prieš krikštynas išgerti po tau-relę, tačiau įstrigome visiškai nejudančioje eismo spūstyje Kromvelio kelyje. Užtat sėdėjome mano naujajame automo-

bilyje, kuriam galima paliepti važiuoti kur nori, kuris moka pats skambinti telefonu ir panašiai.

– Paskambink Magdai, – ramiai įsakaiu automobiliui.

– Jūs pasakėte *Pambamamba*, – atsiliepė automobilis.

– Kokia dar *Pambamamba*, asile, – suriko Šezė.

– Sukame į Bazelį, – atsakė automobilis.

– Ne! Žiopla višta, – rėkė Šezė.

– Sukame į Bukareštą.

– Nerėk ant mano automobilio.

– Ką tu nori pasakyti, kad dabar jau tu ir tavo sumauta mašina abi esat prieš mane?

– Apsimauk kelnaites. Greičiau APSIMAUK, – staiga automobilyje pasigirdo Magdos balsas. – BE kelnaičių į krikštynas neisi.

– Mes abi su kelnaitėm, – atrėžiau pasipiktinusi.

– Kalbėk už save, – sumurmėjo Šezė.

– Bridžita! Kur tu? Juk tu krikštamotė. Tuoju mamytė duos diržo, gausi diržo, gausi diržo.

– Viskas gerai! Mes visu greičiu skriėjame kaimo keliu! Po kelių minučių būsim vietoje! – atsiliepiu metusi Šezės pusėn miglotą žvilgsnį.

– O, kaip gerai, tai paskubėkit, visiems reikės pirmiausia šiek tiek išgerti, kad išvertume. Beje, aš čia norėjau tau kai ką pasakyti.

– Ką? – paklausiau jausdama palengvėjimą, kad Magda nepradėjo niršti. Gal šita išvyka pasirodys visai smagi.

– Eee, na, apie krikštatėvį.

– Taaaip?

– Klausyk, aš tikrai labai atsiprašau. Pas mus tiek tų vaikų, kad nebeliko nė vieno bent kiek turtingesnio krikštatėviui tinkamo vyriškio. Tai Džeremis jį ir pakvietė, manęs nepasiklausęs.

– Ką pakvietė?

Stojo tyla, tik tolumoje buvo girdėti klyksmai. Paskui nuskaubė vienas žodis, kuris pervėrė mane tarsi prancūzo virėjo peilis ožkų sūri.

– Marką.

– Tu juokauji, – ištarė Šezė.

Tyla.

– Ne, bet rimtai, Magda, tu juk juokauji? – neatlyžo Šezė. – Kokį šūdą, po velnių, čia mali, pamišusi mazochiste? Nori pasakyti, kad ji turės stovėti prie tos sušiktos krikštyklos su Marku Darsiu prieš visas tas sumautas patenkintas sutuoktines ir pasipūtusias mam...

– Konstansa! Tuo pat padėk atgal. ATGAL Į TUALETĄ! Atsiprašau, nebegaliu kalbėti.

Telefonas išsijungė.

– Sustabdyk automobilį, – paliepė Šezė. – Mes niekur nevažiuojam. Apsisuk.

– Pasukite ties kitu. Leistinu. Posūkiu, – atkirto automobilis.

– Jeigu Magda taip beviltiškai laikosi įsitvėrusi Džeremio, kad iš paskutiniųjų „netyčia“ susilaukė su juo vėlyvo kūdikio ir dėl to išbaigė visus įmanomus krikštatevius, dar nereiškia, kad tu privalai prie altoriaus visų akivaizdoje žaisti mamą ir tėtį su savo analinės fiksacijos buvusiuoju.

– Bet aš privalau važiuoti. Tai mano pareiga. Aš krikštąmotė. Žmonės važiuoja į Afganistaną.

– Bridžita, čia ne Afganistanas, o tik juokingas, niekam tikęs, sumautas socialinis nesusipratimas. Sustok.

Pamėginau sustabdyti automobilį, bet visi pradėjo man isteriškai signalizuoti. Galiausiai radau degalinę prie *Sainsbury* *Homebase* prekybos centro.

– Bridže, – Šezė pažvelgė į mane ir nubraukė man nuo veido plaukų sruogą. Akimirką pamaniau, kad gal ji lesbietė.

Nes juk taip būna, šiais laikais jaunuoliai, sako, net nesi-
tapatina su homoseksualiais ar heteroseksualiais asmenimis,

o tiesiog yra tokie, kokie yra: ką jau kalbėti apie tai, kad su moterimis daug lengviau bendrauti negu su vyrais. Nors vis dėlto man patinka seksas su vyrais ir aš niekada...

– Bridžita! – griežtai pakartojo Šezė. – Tu vėl užsisvajojai. Jau ir taip visą laiką darai tai, ko iš tavęs nori kiti. Padaryk pagaliau tai, ko pati nori. Susiorganizuok sekso. Jei taip užsispyrei trenktis į šitą sušiktą košmarą, tai bent jau susiveik TAME KOŠMARE sekso. Pavyzdžiui, aš pasiilgsiu kaip tik šitaip – tik ne košmare, o savo bute, – o jeigu tu esi pasiryžusi tyčia veltis į ABSOLIUČIAI NEPRIIMTINĄ painiavą vien tam, kad visiems įtiktum, tai aš kviečiu taksi. Tu kaip nori, o aš ketinu praleisti šią popietę su savo jaunuoju bičiuliu.

Bet Magda juk mano draugė ir visad su manim gerai elgėsi. Todėl aš nuvažiavau į krikštynas, iš visų jėgų apgailestaudama dėl to, kas galėjo būti, bet nebuvo, vienut vienutelė savo naujoje mašinoje, kuri, laimė, buvo visai nusiteikusi pasišnekučiuoti.

* * *

Prieš penkerius metus

Vis dar negaliu patikėti, kad tai įvyko. Aš juk nieko blogo nenorėjau. Tik stengiausi būti draugiška. Šezė teisi. Reikia grįžti atgal ir dar pasiskaityti, pavyzdžiui, knygą „Kodėl vyrams patinka raganos“.

Sužadėtuvių vakarėlį mudu su Marku surengėme *Claridge's* viešbučio iškilmių salėje. Man būtų labiau patikus bohemiškesnė vieta: su spalvotais žibintėliais, pintinėmis vietoj lempų gaubtų, lauke sustatytomis sofomis, kurių vieta šiaip jau viduje, ir panašiai. Bet Markas buvo įsitikinęs, kad *Claridge's* yra tinkamiausia vieta sužadėtuviams, o santykiai juk tokie jau yra – žmogus privalo nusitaikyti. Be to, Markas dabai-